

בעל ה"זרע שמשון" רבי שמשון חיים בן רבי נחמן מיכאל נחמני זיע"א
הבטיח ברכות וישועות מופלגות לעוסקים בתורתו וכך כתב בהקדמה לספרו:
"ועינכם תחזינה בנים ובני בנים כשתילי זיתים סביב לשולחנכם
בתים מלאים כל טוב גם עושר גם כבוד לא יסופו מזרעכם"

פר' כי תצא תשפ"ו | מס' שיעור 287

"תשפ"ו"

בראשה עומד הרה"צ רבי חיים יהושע שליט"א, חדב"נ של האדמו"ר ה"ברך משה" זצוק"ל. לצידו חשב את ספסלי הישיבה גם הבה"ח פלוני מארץ ישראל, ולצורך הסיפור נקרא לו: 'הישראלי'. אותם שני בחורי חמד, האמריקאי והישראלי, לצד בחורים נוספים מהישיבה שלא התגוררו במונסי, נהגו להתארח בשבתות ובחגים בבתי מארחים טובי לב. אותן שבתות אירוח משותף הטביע חותם חזק על אישיותם. הם למדו מבתים ומשפחות שונות הנהגות ומידות טובות, גישות שונות בחינוך ועוד ועוד, מנגד ההיכרות הקרובה הציפה את חולשתו של הבחור הישראלי, שכנראה לא חונך מילדות לאכול בפה סגור ובשקט, כך שהקולות העולים מאכילתו היו נשמעים היטב וגרמו לאי נעימות משמעותית אצל חבריו האמריקאי, משכך, הלה העיר לחברו כשהוא מזכיר את שלימדו אותנו חז"ל בדרכי האכילה, שאין משיחים בשעת הסעודה, וראוי לנו להנהיג את עצמנו ואת ילדינו מקטנותם שהאכילה צריכה להיות בדרך ארץ, ביישיבה, בשקט, בפה סגור ובנימוס. אך נראה היה כי לאותו בחור, שלא הורגל בכך מילדותו, הפך הדבר לטבע שני, והיה קשה לו לחדול מכך.

שבת אחת התפרץ הבחור האמריקאי על הישראלי והוכיחו באופן מבייש ביותר על העניין. הם הטיחו דברים קשים זה בזה. הישראלי נפגע עד עמקי נשמתו, מטבע הדברים העניין נשכח. שניהם הקימו ב"ה בתים נאמנים בישראל, זה בארה"ב וחברו בישראל.

"ערב ראש השנה תשפ"ו. האברך המצפה יצא מארה"ב עם חברו מאותה חסידות, להסתופף בצלו של האדמו"ר שלהם הם נחתו בישראל ביום חמישי. בעודם מחכים למוזדזזות בטרמינל החלו השותפים לחנוך בדעתם מה כדאי להם לעשות: לנסוע ישר משדה התעופה מירונה לרבי שמעון, או להשאיר את הנסיעה לשבוע הבא שכן ר"ה יחול ביום שלישי. האברך המצפה, שליבו התרונן על שערי הרחמים שנפתחו, "כשם שנתמלא הקב"ה רחמים על הבהמה, כך נתמלא הקב"ה רחמים על העופות, שנאמר: כי יקרא וכו'... ואיברא שעל ידי מצווה זו מתגלגלים הרחמים, כשרואה שזה השר הממונה על העופות מתמלא רחמים על העופות שהם עבדיו, כל שכן אני, שאף על פי שישיראל אינם עושים רצונו, ח"ו, הם עדיין נקראים עבדים, עם כל זה מוכרח אני לרחם עליהם". מסביר רבנו ה"זרע שמשון" זצוק"ל.

מיועדנו ביקש לנסוע תכף ומיד לרבי שמעון, להודות על שערי הרחמים שנפתחו בישועה הניסית ולבקש שאכן השנה ת'הא שנת פריה ורביה.

בעודו עומד להתחיל בתפילה שם במירון, מקבל הוא טפיחה על השכם. כשהסתובב ראה את חבר הנעורים שלו, מיועדנו הישראלי "מהישיבה במונסי.

"אני חייב לדבר איתך דחוף, פנה הישראלי לאמריקאי, תוך שהוא מושך אותו בעדינות לפינה שקטה. 'תקשיב היטב, בתחילת החורף היו לאחד מילדי בעיות רפואיות חוזרות ונשנות עברנו מאשפוז לאשפוז וחוזר חלילה. כשהסתדרה בעיה אחת, צצה לפתע בעיה נוספת, הרגשנו שיש דברים בגו, ויש כאן איזה עניין עלום. בצר לי פניתי לאדמו"ר שלי. הרבי הליט ידיו על פניו לזמן מה, תוך כדי שהוא מעיין בקוויטל שכתבתי עם שמו של בני החולה. או אז אמר לי הרבי אני חש שיש יהודי שאתה מקפיד עליו, והקפידה מונעת את הברכה והשפע מאותו יהודי, אך הקפידה הזו, במידה כנגד מידה, גורמת גם לך לעצירת הברכה והשפע. הרבי ביקש שאנסה כעת לבדוק על מי אני מקפיד או הקפדתי בעבר. בתחילה אמרתי לרבי שאני לא זוכר, אך הרבי לא ויתר וביקש שאנסה להעלות בזכרוני, אפילו מהעבר הרחוק. לבסוף נזכרתי בגערה הפוגעת שלך על הרגלי האכילה הלא יפים שהיו לי בשעתו (כיום נגמלתי מהם ב"ה) הרבי עודדני למחול לך בלב שלם, ולומר בפה מלא: 'הריני מוחל לפלוני'.

כאן עצר האמריקאי את שטף דיבורו של חברו הישראלי: 'אתה זוכר מתי זה היה'. הלה ניסה לחפש ולהיזכר בתאריך המדויק, לתדהמתם!!! מתברר שזה היה בחודש אדר תשפ"ה, ממש במקביל לפקידת חברו בדבר ישועה ורחמים. החברים שהתרגשו מהתיזומן המושלם בכו שם במירון איש על צוואר רעהו, תוך שהם מתפייסים זה עם זה ומאחלים זה לזה כתיבה וחתימה טובה.

כאמור, השנה בחודש כסלו תשפ"ו חגג בס"ד האברך המצפה את הברית לבנו שנולד לו למזל"ט לאחר 13 שנות ציפיה, ואחד משמותיו הוא: 'שמעון'.

זכותו של רשב"י, שלחצרו התגלגל גילוי שכינה מפעים זה, תגן עלינו ועל כל ישראל להיכתב ולהיחתם כולנו כאחד לחיים טובים ולשלום, לישועה כללית ופרטית ולכל מילי דמיטב

ג' באב תשפ"ו השדכן הרב ש' שהתקשר להציע שידוך לאחד מילדי היה מאוד נרגש והתנצל כי משתף אותי בסיפורו האישי:

"אני חייב לשתף משהו. זה עתה התבררנו כי לבני, הנשוי כבר כמה שנים טובות, נולד זה עתה בן למזל"ט. השמחה גדולה במיוחד, שכן הם עברו רצף בלתי פוסק של קשיים ע"ג קשיים: בעיה רדפה בעיה. הרגשנו שאנו נמצאים במערה חשוכה וסבוכה והאור לא נראה באופק.

במוצאי שמחת תורה תשפ"ו בני הבחור בן הארבע עשרה חזר מהשהות אצל האדמו"ר שלנו, סוער במיוחד וסיפר:

נולת הכותרת של ההקפות היא ריקוד הרבי בהקפה השישית, כשהרבי עומד על הבימה בעיניים עצומות ומקפץ בסילודין על מקומו כשבידו ס"ת של אבותיו ציס"ע. ביהמ"ד קטן מהכיל וכל מקום בפארנצ'עס ממנו ניתן לראות את פני הקודש שווה הון רב.

"תפסנו יחד קבוצת בחורים מקום בפארנצ'עס. הגבאים כבר סידרו את הבימה לריקוד של הרבי, ולפתע משום מקום הגיעה קבוצת בחורים מבוגרת שניסתה בכוח להעיף אותנו, בטענה מגוחכת שהם עמדו כאן שנה שעברה ויש להם חזקה. פרצה שם תגרת ידיים. אחד מהם מאוד פגע והעליב אותי, האינסטינקט הראשוני אמר לי להגיב ולהגן על הצדק והיושר. הרי מסרנו נפש על המקום וכבר פורסם שאין חזקה על מקומות וכו', לפתע נזכרתי בדרשה ששמעתי בער"ה אודות כוח הויתור וההבלגה, דרש שם הדרשן כמין חומר, אם ת'הא שנת פ'יוס ו'מחילה אזי ת'הא שנת פ'ריה ו'רביה, נזכרתי באחי שמצפה בכיליון עיניים לפני בטן. , החלטתי לוותר ולהקדיש את הויתור לזכות אחי, אמרתי לחבריי שבטוב ליבם הצטרפו אלי. או אז קראתי לשני בחורים שעמדו בצד 'אתם עדים שאנחנו מוותרים לזכות אחי וזוגתו שיפקדו השנה בזש"ק".

היינו בהלם הוסיף השדכן לספר, רעייתי הפרה את השתיקה ואמרה בחכמה לבננו: 'כל הכבוד. עשית מעשה אדיר. אני בטוחה שזה עשה רעש בשמיים. לו לעצתי שמע, קח דף ועט, תכתוב כעת את כל פרטי המעשה, תכניס את הפתק למעטפה סגורה, ואל תראה לאף אחד. אני מציעה לך לשמור על המעשה בסוד, שכן אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין'.

ראה זה פלא מסיים השדכן תשעה חודשים ועשרה ימים לאחר הויתור בש"ת, היום בתאריך ג' באב חובק בני את בנו למזל"ט."

"ואת הבנים תקח לך" נאמר בפרשתנו. "צריך עיון מה עניין שכר זה של הבנים עם מצווה זו?" שואל רבנו ה"זרע שמשון" זיע"א, ומיישב ע"פ דברי המדרש על הפסוק: "שלח תשלח את האם" - "אם קיימת מצוות שילוח, את ממחר לבוא מלך המשיח, שנאמר בו שילוח: "הנה אנכי שולח לכם".

"הרי אמרינן ביבמות: "אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף", והואיל שמתן שכרה של מצווה זו שימחר לבא מלך המשיח, משום הכי יפקדוהו בבנים, כדי שיכלו מהר כל הנשמות שבגוף".

הסיפור דלהלן ארע עם שאר משפחתי משתף בשער בת רבים מגיד המישרים, פה מפיק מרגליות, הרב מנשה ישראל רייזמן שליט"א.

(**תורה** לשולח הסיפור הר"ר יצחק טננבוים הי"ו)

מדובר באברך מארה"ב המצפה לילדים במשך שלוש עשרה שנים, בני הזוג פנו למיטב הארגונים ובכירי הרופאים, בצר להם הם שמעו שוב ושוב את הבשורה הקשה שעליהם להשלים עם העובדה שהם לא יזכו לחבוק ילד משלהם. אך כיהודים מאמינים בני מאמינים, בניהם של האבות והאמהות אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ורחל. צאצאים למשפחה היהודית העתיקה שהורגלה מזה דורות לשמוע מהרופאים בשורות כגון אלו, ובמקום ליפול ברוחם התחזקו באמונת אומן. הרי אנו נכדיהם ונכדותיהם ההוכחה להמשכיות הפלאית כנגד כל הסיכויים. כך גם אותם בני הזוג, המשיכו להאמין, להתפלל ולבקש ואכן בחסדי השי"ת השנה, בחודש כסלו תשפ"ו, לאחר 13 שנות ציפיה והמתנה קשות מנשוא, זכו להכניס את בנם הנולד למזל"ט בבריתו של אברהם אבינו ע"ה. הם התרגשו והישועה הגיעה לפתע ביום בהיר מידו הרחומה של הבורא יתברך ולא על ידי מלאך, רופא או שליח,

מסיבובי ההשגחה המופלאים שסיבב כאן השי"ת מטעים במתק לשונו הרב רייזמן. "נראה כי רצונו ית' שהסיפור יתפרסם בכדי ללמד את כולנו פרק חשוב".

"כדי להבין את עוצמת הסיפור נצטרך לחזור במנהרת הזמן כחמש עשרה שנה לאחור, עת האברך 'המצפה', תושב וויליאמסבורג ארה"ב ולצורך הסיפור נקרא לו 'האמריקאי' ישב בבחורות והגה בתורה בהתמדה ביישיבה גדולה במונסי,